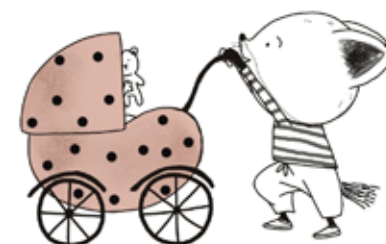

KISS JUDIT ÁGNES

BABARÓKA KISTESTVÉRE

EGRI MÓNICA RAJZAIVAL

Pagony

A KÖLTÖZÉS

Babarókát nem rendítette meg különösebben, hogy hamarosan kistestvére lesz. A Kölyökörzőben majdnem mindenkinek volt. Sőt, a szürke lógó fülű nyuszi egy nap azzal állított be, hogy egyszerre négy testvére született. A kistestvérrel amúgy se volt semmi baj, csak Mamaróka lett egyre szélesebb, és nem ivott kávé reggelente.

Amikor azonban kiderült, hogy elköltöznek, Babaróka halálra rémült.

– De akkor hol fogunk lakni?

– Egy másik házban. Nem férnénk már el négyen ebben a kis kotorékban – magyarázta apa.

– És én akkor hol fogok aludni?

– Az ágyadban, mint eddig – nyugtatgatta Mamaróka. – Azt magunkkal visszük.

Innentől kezdve Babaróka mindenről megkérdezte, hogy magukkal viszik-e. A könyvespolcra, a ruhákról, a konyhában az edényekről és a tűzhelyről, a fürdőszobában

ISBN 978-963-410-687-6

Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2020-ban.
www.pagony.hu

Szöveg © Kiss Judit Ágnes, 2020
Illusztráció © Egri Mónika, 2020
Kiadás © Pozsonyi Pagony Kft., 2020

Felelős kiadó: Banyó Péter
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkciós munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkciós vezető: Mészáros Gabriella
Nyomás, kötés: Gyomai Knert Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán
www.gyomaikner.hu

a kádról és a mosógépről. Bármire nézett, mindenről az jutott eszébe, hogy vajon velük lesz-e majd az új otthonukban. Végül arra jutott, hogy a mozgatható dolgokat vinni kell, ami pedig nagyon nehéz, azt ott kell hagyni. De néha azért elbizonytalanodott.

– És... és a fűzfalevél-függönyt elvisszük?

– Elvihetjük – ráncolta a homlokát Mamaróka –, de nem biztos, hogy az új házba jó lesz.

– Vigyük el! – kérte hevesen Babaróka. – Énnám lesz neki hely!

Aztán egyszer csak megállt a kertben.

– Anya! – kiáltotta. – Mi lesz a kerttel? A kertet magunkkal visszük?

– Nem lehet, kicsim – rázta a fejét Mamaróka. – A kert ide tartozik.

– De mi lesz a liliomokkal? A futórózsákkal? És az én kiskertemmel?

– Itt maradnak, és majd valaki más fogja gondjukat viselni. Nekünk pedig lesz másik kertünk másik virágokkal.

– De én nem akarok másikat! – vágott a szavába Babaróka, és zokogva berohant a szobájába.

Egy nap Mamaróka is csaknem sírva jött haza. Aznap készültek apával először megnézni az új házat, amiről egyre többet meséltek Babarókanak, hogy milyen szép szobája lesz ott, és mennyi izgalmas új dolog lesz a környéken. Most végre elmentek, hogy lássák, így Babarókat kivételesen a szomszéd Cicanéni hozta haza a Kölyökörzóból.

– Milyen az új ház? – kíváncsiskodott Babaróka, amint meglátta őket.

– Nem megyek oda! – fakadt ki Mamaróka. – Pedig szépek a szobák, a fürdőkád meg akkora, hogy hárman is beleférnénk. A konyha egyben van a nappalival, lehet egyszerre játszani meg főzni. De nincs egy zsebkendőnyi kert se! Tőlem lehetne akár egy egész palota, nem hagyom itt miatta a liliomaimat!

– Meg a futórózsáidat! – bólogatott megértően Babaróka.

– Meg a bodzabokrot – folytatta Mamaróka.

– Igen, a bodzabokrot – visszhangozta Babaróka. – És a mézalmácska-sövényt.

– Hát azt végképp nem.

Végül mégis meglett az új ház. Nem az, amelyiknek nem volt kertje, hanem egy másik. Otthon pedig fenekestül

felfordult minden. Először csak annyira, mint amikor nyaralni mentek. Előkerültek a táskák és a bőröndök, és Mamaróka telepakolta őket. Aztán minden tele lett dobozokkal, Mamaróka és apa telepakolták azokat is. A ház szinte kiürült, és olyan idegennek tűnt így, hogy Babaróka már nem is érezte otthonosnak. Pedig az ő szobája változott a legkevesebbet. Meg a fürdőszoba, ahol nem tudták elcsomagolni se a kádat, se a mosdót.

– Holnap ráér a költöztető – jelentette be egyik este lelkesen apa.

– Ez nagyszerű! – csapta össze a mancsát Mamaróka.

– Miért nagyszerű? – értetlenkedett Babaróka.

– Holnap már az új házban fogunk aludni!

– Akkor ma alszom itt utoljára?

– Bizony ma – örvendezett Mamaróka. – És az új házban lesz hálósobánk!

– Nem pedig nappali-étkező-hálósoba! – tódította vidáman apa.

Babaróka azonban egyáltalán nem volt ilyen jókedvű. Az esti mese után pedig váratlanul elpityeredett.

– Mi a baj? – rémült meg Mamaróka.

– Nem köszöntem el a szobámtól! – hüppögte Babaróka.

– Hát köszönj el most! – javasolta Mamaróka, és felkattintotta a kislámpát. Babaróka felült az ágyban, és körülnézett.

– Szia, szoba. Viszlát, fal! Köszönöm, hogy a szobám voltál. Jó szoba voltál, én most elmegyek belőled, legyél másnak is jó szobája! – Aztán Mamarókához fordult: – Beszéltesd!

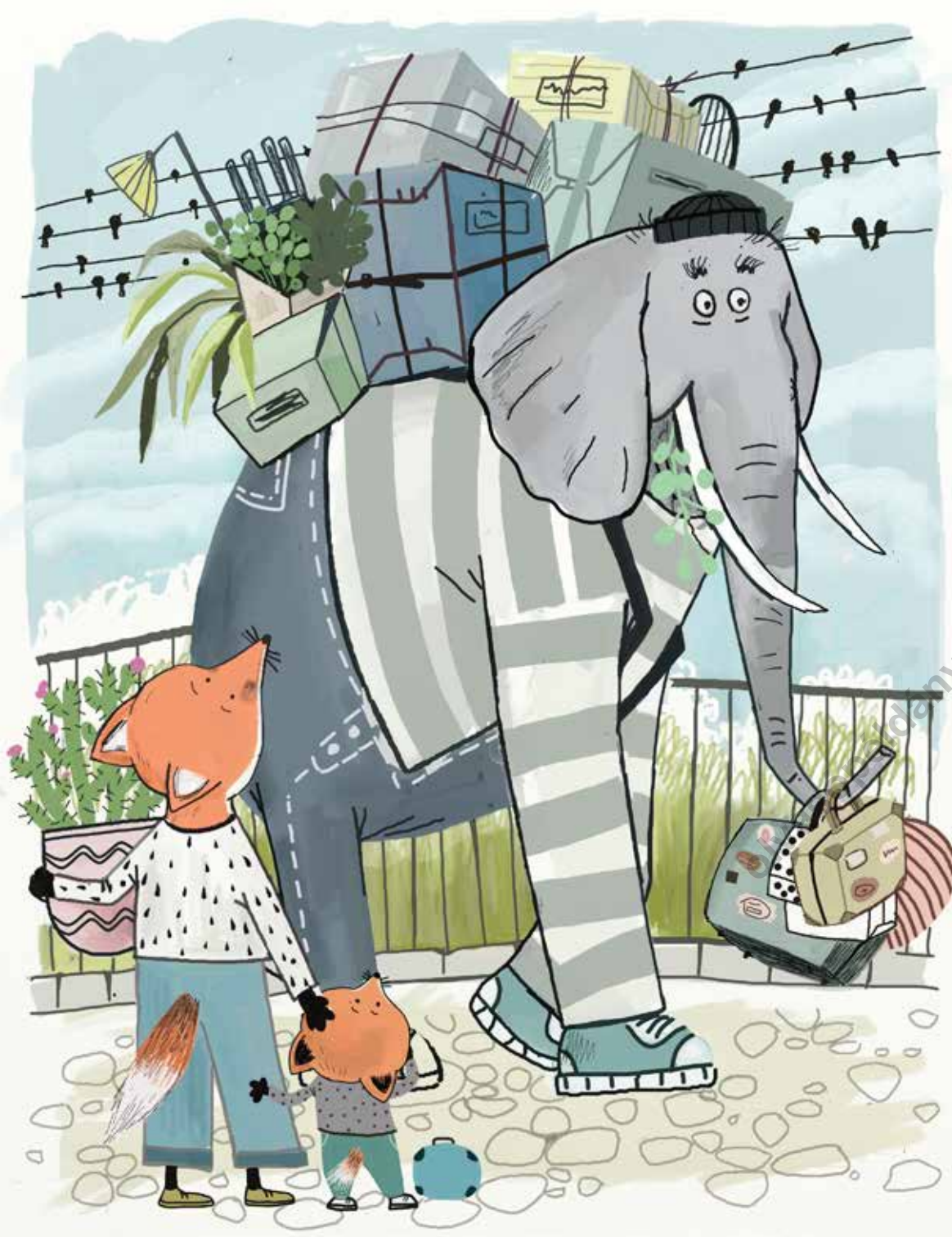
– Viszlát, Babaróka – válaszolt Mamaróka a szoba nevében. – Köszönöm, hogy bennem laktál. Jó utat kívánok, és érezd jól magad a következő otthonodban!

– Köszönöm – feküdt vissza Babaróka, és már nem pityergett egyáltalán.

Reggel megérkezett a költöztető. Egy hatalmas elefánt volt, Babaróka nem látott még hasonlót sem. Nagyobb volt, mint a házuk, be se fért, csak lefeküdt előtte. Először a kertben akart, de Mamaróka nem engedte, nehogy letörje a virágokat. Négy megtermett patkány cipelte ki a bútorokat és a dobozokat, és kötözte őket az elefánt hátára, aki olyan könnyedén állt fel, mintha semmilyen súly nem volna rajta. A kisebb bőröndöket, szatyrokat egyszerűen az ormányára akasztotta, és lassú ügetésben útnak indult a megadott címre. Döngött alatta a föld.

A ház üresen maradt. Babarókának egy kicsit azért fájt a szíve, amikor bezárták maguk után a régi kis kotorékot, és mintha Mamarókának is könnyes lett volna a szeme, ahogy utoljára végignézett a kerten.

Az új ház tényleg nagy volt. Olyan nagy, hogy akár az elefánt is belefért volna. Vagy legalább egy elefántkölyök.

Ha apa felemelte a karját, el se érte a plafont. De kongott az ürességtől. A kertje is nagyobb volt, mint az otthoni, de nem volt benne semmi, csak néhány fűcsomó. Babaróka csalódottan nézett körül. Utálta.

– Meglátod majd, milyen szépen beültetjük együtt virágokkal – ölelte át biztatóan Mamaróka.

A szoba se volt barátságos az üres falakkal. Babaróka csak ténfergett ide-oda, amíg a szülei a bútorokat huzigálták vagy a dobozokat pakolták. Nem tudott mit kezdeni magával. Estére azonban ott állt az ágya, rajta volt a kedvenc párnája, a takarója, és a szülei ott ültek az ágya szélén ugyanúgy, mint otthon.

– Együtt fogjuk megcsinálni a kertet – mosolygott biztatóan Mamaróka.

– És még arra is van hely, hogy a végébe építsek neked egy házikót – ígérte apa.

– Egy igazi házikót? – kerekedett el Babaróka szeme.

– Bizony, teljesen igazit. És csak neked! – bólogatott apa.

Babaróka lehunyta a szemét. Elképzelte a saját kisházát. És már ezt a nagyot se utálta annyira.

A VARÁZSIGE

Babaróka ahogy egyre nagyobb lett, egyre jobban viselte, ha Mamaróka valamiért elment hazulról. Remekül eljárt szott apával, néha még Cicanénivel is, főleg ha az hajlandó volt mesét olvasni neki, sőt még Kiscicához is elment, és ott maradt náluk egész délután, míg Mamaróka vásárolt. Csak az volt fontos, hogy elköszönhessen. Olyankor szoroson átölelte Mamarókát, és belemormolta a hasába:

– *Itt a fél szívem, itt van útravaló, ha éhes lennél, itt van gyógyszer, ha beteg lennél, adok puskát, ha megtámadna az ellenség, ha valami baj van, húzz ki a ruhádból egy szálat, ereszd szélnek, és fuss!*

Mire Mamaróka adott neki három puszit, kettőt az arcára, egyet meg a feje búbjára, és azt válaszolta:

– Mulass jól, Kisrókám! Legyen szép a napod!

Akkor még egy kicsit integetett Mamarókának az ablakból, és a nélküle töltött idő hamar elszállt. Észre se vette, de már csörgött a kulcs a zárban, és Mamaróka meg is érkezett, ő meg futhatott elé, és ugorhatott az ölébe. Persze

Mamaróka már nem bírta el, és ilyenkor gyorsan leült az előszobában a kisszékre, úgy vette a karjába.

Már külön szobában is aludt. Meseolvasáskor Mamaróka melléfeküdt, aztán még egyszer betakarta, összedörzsölte vele az orrát, és azt mondta:

– Jó éjszakát, Kisrókám, álmodj hullócsillagokkal!

Ő pedig így válaszolt:

– Aludj jól, anya, rossz álmok kerüljenek!

Egyik este azonban anya azt mondta elköszönéskor:

– Holnap reggel nagyon korán el kell mennem a doktor nénihez. Apa visz el a Kölyökórzőbe.

– Nem baj – válaszolta Babaróka –, csak ébressz fel előtte, hogy el tudjak köszönni!

– Nem foglak hajnalban felébreszteni – tiltakozott Mamaróka. – Hogy aztán ne aludj vissza, és felkukorékold apát, mint egy kiskakas.

– Nem kukorékolok, visszaalszom – bizonygatta Babaróka –, csak kelts fel!

Másnap reggel azonban Babaróka nagy csendre ébredt.

– Anya! – szólalt meg halkán. Nem jött válasz.

Babaróka felkelt, átment a szülei szobájába, de ott csak apát találta a takaró alatt. Aztán megnézte a fürdőszobát,

a vécét, és közben egyre hangosabban szolongatta az anyukáját.

Mire apa kikászálódott az ágyból, Babaróka már a bejárati ajtó előtt gubbasztott.

- Elment! Elment! – jajveszékelt.
- Mi történt, Kisrókám? – kuporodott le mellé apa.
- Anya! – sírta Babaróka. – Anya elment.

– De hát mondta tegnap este. Azt is mondta, hová megy. Miért sírsz akkor? – értetlenkedett apa.

– Elment! – hüppögte válaszul Babaróka.

– Vissza fog jönni. Délután már ő megy érted. Addig hamar eltelik az idő – bizonygatta apa. De Babaróka nem vigasztalódott meg.

– Nem keltett fel! – panaszolta. – Pedig megígérte!

– Nem akarta, hogy kialvatlan és nyugös legyél miatta – magyarázta apa.

– De elment csak úgy! Köszönés nélkül!

Apa felnyalábolta a zokogó Babarókát, és amit már régen nem tett, a karjában vitte vissza az ágyba. Egy darabig csak ölelte szó nélkül, aztán annyit mondott:

– Nagyon szomorú vagy, amiért anya elment, és nem köszönt el tőled?

– Igen!

– Most félsz, hogy soha nem is jön haza.

– Nem!

Apa sóhajtott, egy ideig megint csak szótlanul ringatta.

– Haragszol rá, amiért nem köszönt el, pedig megígérte.

– Nem haragszom! – kiabált Babaróka. – Nem tudtam tőle elköszönni.

– Értem – mondta apa, de hallatszott a hangján, hogy egyáltalán nem érti.

– Nem érted! – kiabált Babaróka. – Nem mondtam neki el a varázsigét. Anélkül ment el!

– Milyen varázsigét?

– Fél szív, puska, útravaló...!

– Szóval az nagy baj, ha nem mondd el neki a varázsigét – állapította meg apa.

– Igen. Akkor... akkor baja lehet! – magyarázta Babaróka még mindig sírva.

– Ha nem mondd el neki a varázsigét, ami megvédi, akkor baja történik, és nem jön haza?

Babaróka erre még hangosabban felzokogott.

– Várj csak, mit is csináljunk? – törte a fejét apa. Aztán a homlokára csapott. – Megvan! Küldjük el utána a varázsigédet!

– Hogyan? – lepődött meg Babaróka hirtelen abbahagyva a sírást.

– Hát, van egy ötletem. Vedd csak fel a kabátodat, ki-megyünk a kertbe.

Odakinn a virágágyásban Mamaróka nemrég ültetett rózsái és liliomai még az igazak álmát aludták, de a fűben

ott virítottak a fehér bóbitás pitypangok. Apa letépett egy szálat közülük, és odavitte Babarókának.

– Figyelj, Kistrókám, most megkérjük ezt a pitypangot, hogy vigye el a varázsigédet anya után.

– Hogyan? – érdeklődött Babaróka, és már nem is pityergett egyáltalán.

– Elmondod neki, aztán elfújod, és az apró magocskák elszállnak a szélben anya után, és akkor a varázsigé ugyanúgy megvédi, mintha indulás előtt egyenesen neki mondtad volna el.

– Meg fogják találni anyát a magocskák?

– Persze, hiszen ők is tudják, hogy a doktor nénihez ment!

– Akkor jó – sóhajtott Babaróka, megfogta a pityangot, és beledünnyögte a fehér bóbitába: – *Itt a fél szívem, itt van útravaló, ha éhes lennél, itt van gyógyszer, ha beteg lennél, adok puskát, ha megtámadna az ellenség, ha valami baj van, húzz ki a ruhádból egy szálat, ereszd szélnek, és fuss!*

Aztán teleszívta a tüdejét levegővel, és elfújta a bóbitát. A pitypangmagvak kis fehér ejtőernyőibe belekapott a szél, és már vitte is őket Mamaróka után. Babaróka elégedetten nézett utánuk.

EMBERBABA ELVÉSZ

Babaróka minden este az emberbabájával aludt. Néha a Kölyökörzőbe is magával vitte, de csak nagyon ritkán, mert nem szerette, ha a többiek is játszani akarnak vele, Mamaróka pedig figyelmeztette, hogy csak olyan játékot vigyen magával, amit örömmel megoszt a társaival. Azért néha muszáj volt magánál tartania, például ha rosszul aludt. Ami az új házban elég gyakran előfordult. Olyankor egész nap ölelte, főleg a sziesztánál. Pedig már egészen nagy róka volt.

Egy délután apa azzal állított haza, hogy színházba mennek. A világhírű Ruoszu társulat előadására.

– Sikerült három jegyet is szereznem! – dicsekedett. – Elmegyünk?

– Milyen előadás lesz ez? – kíváncsiskodott Babaróka.

– Sivatagi rókák játszanak benne – lelkesedett apa.

– De miről fog szólni? – firtatta tovább Babaróka.

– Épp ez a lényeg – magyarázta apa. – Mi elmondunk egy történetet, ők pedig eljátsszák.

– Komolyan? – képedt el Babaróka. Aztán boldogan tapsolni kezdett. – Hurrá, színházba megyünk! Emberbaba, téged is elviszlek, és megmutatom neked a sivatagi rókákat! És biztos eljártsszák a mesémet!

A buszmegállóban Mamaróka is csatlakozott hozzájuk. Babaróka ritkán ült buszon (Mamaróka nem szerette a tömeget, és egészségesnek tartotta a gyaloglást), így most maga mellé ültette Emberbabát, és boldogan nézett ki az ablakon. Nem is hallotta meg elsőre, hogy a szülei szölgatják:

– Gyere, Kisrókám, leszállunk!

Már a színház felé sétáltak, amikor Mamaróka megkérdezte:

– Hol van az emberbaba?

Babaróka megállt. Körülnézett. Nézte a mancsait. Emberbaba egyikben sem volt.

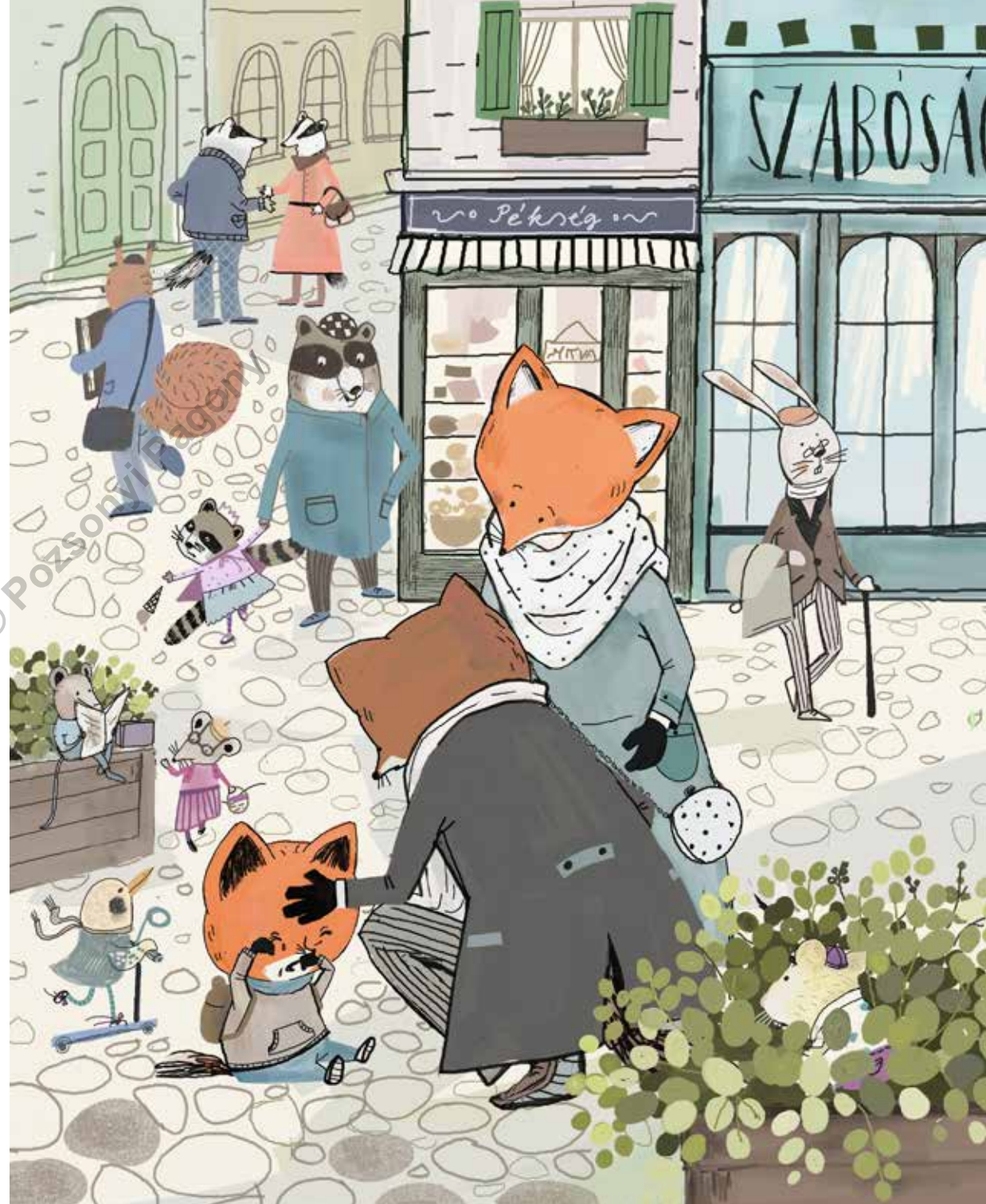
– A buszon... – nyögte ki – ott volt. Ott ült mellettem.

– Fent maradt a buszon, attól tartok – sóhajtott apa.

– Emberbaba! – sírt fel Babaróka. – Hol van? Menjünk utána!

– Nem tudunk utánamenni. Már elment a busz.

– Vissza akarom kapni!

- Attól tartok, elveszett.
- És mikor lesz meg?
- Lehet, hogy nem lesz meg – simogatta meg szomorúan apa.

Babaróka úgy érezte, hogy a gyomra összezsugorodik, a szíve pedig nehéz lett, mint egy kő. Keservesen sírni kezdett, és ott, ahol volt, leült a földre. Apa a karjába vette, pedig már nem szívesen hurcolászták a szülei, mert azt mondták, nagy és nehéz.

– Megpróbálom valahogy megkeresni – ígérte Mamaróka.

– De mi lesz, ha valaki elvette? Valaki más kölyök.

– Azt nem tudom. Lehet, hogy másnak is megtetszett. De azért megkérdezem a buszvezetőt. És az uhut is megkérem, hogy repüljön egy kört, hátha meglátja valahol – próbálta vigasztalni Mamaróka.

Babaróka szeme előtt összefolyt a világ a könnyektől. Hiába ölelte apa, hiába simogatta az anyukája, csak Emberbabára tudott gondolni, és alig kapott levegőt a zokogástól.

– Elveszítettél valakit, akit nagyon szeretsz – mondta apa –, és ez borzasztóan fáj. Jobban, mint ha elestél volna. Sokáig fáj, de mindig egyre kevésbé.

– De meglesz, ugye? – kérdezte reménykedve Babaróka.

– Nem tudom – vallotta be apa.

– Én mindent megteszek – nyugtatgatta Mamaróka is.

Mire a színházhoz értek, Babaróka már csak halkan hüppögött. Mikor pedig elkezdődött az előadás, és meglátta a nagy fülű, apró termetű sivatagi rókákat, tátva maradt a szája, és minden másról elfeledkezett. Az egyik sivatagi róka a nézőkhöz fordult:

– Kedves közönségünk, ki hozott nekünk egy érdekes történetet?

Csend volt a válasz, mindenki zavartan izgett-mozgott.

– Esetleg idefelé történt valakivel valami, amit elmesélne?

– Igen! – kiáltott fel Babaróka csengő hangon.

– Gyere csak ide előre, és meséld el! – intett válaszul a sivatagi róka.

Babaróka kikászálódott a sorból, és a színpadra ment. A felnőtt sivatagi róka meglepően kicsi volt, alig nagyobb nála, a kölyökrökénál. Biztatóan mosolygott.

– Ahogy idejöttünk – kezdte Babaróka –, a buszon együtt néztem ki az ablakon az emberbabámmal. Aztán én leszálltam, és őt meg elfelejtettem leszállítani. Most elveszett. És apa azt mondja, lehet, hogy nem is lesz már meg soha többet.

– Ó, igen – bólogatott megértően a sivatagi róka. – Hasonló már sokunkkal előfordult. Azt hiszem, el tudjuk játszani.

Tapsolt, és halk zene szólalt meg. Az egyik sivatagi róka fekete lepedőbe csavarta magát, és eltáncolta Babaróka bánatát. A másik kékbe és zöldbe öltözött, és eltáncolta

Babaróka könnyeit és a zokogását. A harmadik a vigasztalást. A negyedik a reményt, hogy még újra találkoznak. Az ötödik pedig még Emberbabát is, aki azóta is ott utazik a buszon. Babaróka nézte-nézte a táncot, és egy kicsit kevésbé érezte magát összetörve. Mire az előadás véget ért, egészen jókedve lett.

Csak este, lefekvéskor jutott megint eszébe Emberbaba, mikor Mamaróka befejezte a mesét.

– Ugye azért még lehet, hogy meglesz? – kérdezte suttogva.

– Igen, megpróbálom megtalálni – válaszolt Mamaróka.

– De az is lehet, hogy nem lesz meg, igaz? És akkor egy másik kölyök lesz a gazdája.

– Az is lehet – felelte Mamaróka.

– De most nekem nincs plüssöm, amivel aludjak – nyöszörögte panaszosan Babaróka.

– Dehogyan nincs – mosolyodott el Mamaróka. – Itt van neked az anyaplüss! – Azzal bemászott Babaróka mellé az ágyba, és magához ölelte.

A BÁNATOS KISTIGRIS

A Kölyökörzőbe egy kistigris érkezett. Nem volt annyira kicsi, mint azok az apróságok, akik először szakadnak el az anyukájuktól, de pont annyira elveszetten álldogált a kapunál. Egyik mancsáról a másikra állt, fülei lekonyultak, busa fejét a földig lógatta, csak néha emelte fel, hogy abba az irányba bámuljon, ahonnan majd az anyukája délután előbukkan.

Kiscica vette észre először.

– Nézd, milyen bánatos szegény – bökdöste meg Babaróka vállát. – Menjünk oda hozzá, vigasztaljuk meg!

Babaróka általában nem törődött a Kölyökörző új jövényeivel, de ez a kistigris akkora volt, mint ők, és mégis olyan szomorú, mint egy elhagyott csecsemő.

– Menjünk – egyezett bele.

– Szia! – szólította meg a szomorú kistigrist Kiscica. – Jössz velünk bújócskázni?

– Nem megyek – morogta a kistigris. – Én itt nem ismerek semmit, ti elbújtok, és nem mondanálak meg sose. Ha meg én bújok el, akkor rögtön megtaláltok, és kinevettek.

– Akkor gyere csúszdázni! A piros a leggyorsabb, nézd! – mutatta Kiscica.

A kistigris szomorúan sóhajtott, de nem válaszolt.

– Hogy hívnak? – próbálkozott Babaróka is.

– Tigirigi.

– Én Babaróka vagyok, ő meg Kiscica. Nagyon szeretünk fogócskázni, úgyhogy most legyél te a fogó! – javasolta Babaróka.

Tigirigi felnézett:

– Na jó, úgyis gyorsabb vagyok, és elkaplak titeket!

– Azt lesheted! – vágott vissza Kiscica, és futásnak eredt. Babaróka a másik irányba szaladt. Egy darabig kergetőztek, aztán Tigirigi elkapta Kiscicát, aztán Kiscica kapta el

őt, végül megunták, és leheveredtek a tölgyfa alá. Tigirigi már egyáltalán nem volt szomorú.

– Bújócskázunk! – javasolta Kiscica. – Én leszek a hunyó.

Tigirigi most már nem mondott ellent. Azonnal bűvőhely után nézett. Babaróka elrohant, hogy gödröt ásson magának az egyik bokor mögött a homokban. Elbújt és várt. Várt, várt, de Kiscica nem talált rá. Babaróka már biztos volt benne, hogy ő nyert. Aztán unatkozni kezdett. Végül előbújt, és a terebélyes tölgyfa alatt ott találta Kiscicát és Tigirigit, amint kötélhúzásat játszanak.

– Engem meg se kerestetek! – panasolta Babaróka csalódottan.

– Ja, te mindig annyira elbújsz valami rókalyukban! – legyintett Kiscica. – Úgyse találsz meg! – És tovább rángatta a kötelet.

Babaróka eloldalgott. Nem is tudta, kire haragszik jobban, a hűtlen Kiscicára vagy a betolakodóra.

Szomorkodásának az ebéd vetett véget, ahol Kiscica a szokásos helyére, mellé telepedett, Tigirigit pedig a sétáló tulipán ültette maga mellé.

Kiscica most pont olyan kedves volt, mint régen. A szieszta alatt is egymás mellett feküdtek, és összebújva

hallgatták a paradicsommadár meséjét. Babaróka arra ébredt, hogy Kiscica nincs mellette. A keresésére indult. Egy fa tetején találta Tigirigivel együtt, vidáman ugráltak egyik ágról a másikra.

– Engem nem is hívtatok játszani! – kiáltott rájuk Babaróka felháborodottan.

– De most fára mászósat játszunk – szólt le a magasból Kiscica. – Te nem tudsz olyan jól fára mászni, mint Tigirigi meg én.

Babaróka dühös lett. Jól van, akkor ő meg olyan helyre megy, ahova Kiscica nem jön utána. Belelábalt a kis tóba, és arra gondolt, hogy Kiscica nem tud úszni, biztos Tigirigi sem, és majd hiába akarnak vele játszani, nem mehetnek utána. Telt az idő. Babaróka várt. Egyedül volt. Legszívesebben sírt volna, de azt se tudott. Csak olyan nehéz volt a szíve, mintha óriási kövek húzták volna lefelé. Csepegni kezdett az eső, és Babaróka tudta, hogy azért, mert ő ennyire szomorú. A felnőttek beterelték őket a házba. Babaróka magányosan ténfergett, aztán nekiállt tornyot építeni egyedül. Csakhamar észrevette, hogy Kiscica és Tigirigi is ott pakolja mellette a kockákat – ők közös tornyot építettek. Babaróka épp a torony tetejét

akarta felrakni, a nagy piros csúcsot, amiből csak egy volt, mikor észrevette, hogy Kiscica áttette maga mellé. Visszavette, és óvatosan a torony tetejére helyezte.

– Azt add vissza! – szólt rá Kiscica.

– Nem adom – vágott vissza Babaróka. – Én kezdtem el előbb építeni, és ideraktam magam mellé. Te vetted el!

– De add ide, nekünk is kell!

– Nem adom!

– Akkor nem leszünk a barátaid! – kiabált Kiscica.

Babaróka felugrott. Közben véletlenül feldöntötte a saját nagy gonddal épített tornyát. Elvágatott. Közben – talán

nem is annyira véletlenül – feldöntötte Kiscica és Tigirigi tornyát is. Hátra se nézett, mi lesz a kockák sorsa, találmokra kikapott egy mesekönyvet a polcról, és úgy tett, mintha azt nézegetné. Csak hogy senki se lássa, mennyire el van keseredve.

Amikor kis idő múlva Mamaróka megérkezett, azonnal meglátta rajta, hogy valami baja van.

– Mi történt, Kistrókám? – guggolt le mellé, és az ölébe húzta. De Babaróka nem válaszolt. Szótlanul lépegetett mellette hazafelé is. Csak a vacsoránál eredt meg a nyelve.

– Jött ma egy új kölyök – mesélte. – És most ő lett Kiscica barátja. És azt is mondták, hogy nem lesznek a barátaim!

– Ó – sóhajtotta Mamaróka –, akkor ezért voltál ennyire szomorú. Bánt, hogy Kiscica hűtlen lett hozzád.

– Igen! – tört ki Babarókából a sírás.

Mamaróka erre nem mondott semmit, csak magához ölelte.

Másnap Babaróka kissé szorongva érkezett a Kölyökörzőbe. Kiscica már ott volt, szinte minden reggel ő érkezett elsőnek. Ahogy meglátta Babarókát, elé szaladt:

– Gyere labdázni! – És már dobta is neki a kék pöttyös, nagy labdát, a kedvencüket.

Javában játszottak, mikor megérkezett Tigirigi.

– Jössz játszani? – fordult rögtön Kiscicához.

– Most nem – válaszolt félvállról Kiscica.

Tigirigi leült, és szomorúan nézte őket.

– Tudjátok, mit? – állt meg Babaróka, mikor elkapta a labdát. – Cicázzunk!

– Az meg mi? – morogta Tigirigi.

– Beállsz ide közénk, én dobom a labdát Kiscicának, te pedig megpróbálsz elkapni.

– És azt lehet hárman játszani? – lepődött meg Tigirigi.

– Csakis! – nevetett rá Babaróka. – Pont hárman kell.

Akinek a labdáját elkapod, az áll be középre, az lesz a cica. – És már dobta is a labdát, Tigirigi pedig utána-vetődött.

Aznap egész nap hármásban játszottak.

BABARÓKA ÉS A FÜRDÉS

Babaróka imádta a vizet. Nem érdekelte, ha iszapos, ha hínáros, ha hideg. Mihelyt meglátott egy pocsolyát, belelépett. Ha egy patakot, belegázolt. Ha pedig tavat vagy folyót, azonnal belevetette magát, alig lehetett kiimádkozni.

– Gyere ki, már lila a bundád a hidegtől! – zsörtölődött Mamaróka. De Babaróka csak nevetett, tudta, hogy a bundája épp olyan vörös a vízben is, mint a szárazon.

– Aggódom, hogy beteg leszel! – ráncolta a homlokát apa. De fölöslegesen. Mert Babaróka sosem lett beteg a víztől. Sokkal inkább attól, ha közös tányérból ettek Kiscicával.

Kora tavasztól késő ősziig, ha a szülei megkérdezték, hová menjenek a hétvégén, Babaróka rávágta: strandra! Aztán órákra eltűnt a vízben. Beleugrált, úszott, fröcskölt és pancsolt. A köves parton kavicsokat gyűjtött. A homokos parton várat épített. Még enni-inni is elfelejtett a nagy játékban.

A vizet csak akkor nem szerettem, ha fürdenie kellett. Sőt, akkor egyenesen utálta.

– Nem vagyok piszkos! Nem akarok fürdeni! – hajtogatta. Csak akkor volt hajlandó bemenni a kádba, ha csokival csábították. Vagy ha komolyan megfenyegették, hogy elmarad az esti meseolvasás.

– Piszkos kistrókanak nem mesélek – mondta Mamaróka

szigorúan. Babaróka végül hajlandó volt bemenni a kádba, de onnantól csak nyafogott. Nem akart megmosakodni szappannal. A víz túl hideg volt. Túl meleg. És főleg túl vizes.

Egyszer Mamaróka komolyan leült vele beszélgetni:

– Miért nem akarsz fürdeni, mikor egyébként úgy szereted a vizet?

– Mert kicsi a fürdőká, semmit nem lehet benne csinálni – magyarázta Babaróka.

– Még hogy kicsi?! – háborgott Mamaróka.

– A szappant meg különösen utálok – folytatta Babaróka. – Ragad és csíp, és nem lehet lemosni.

– Ha jó erőre állítod a zuhanyt, biztos lejön – vélte Mamaróka.

– A zuhany a legrosszabb! – tiltakozott Babaróka. – Szúr is, fröcsköl is. Belemegy a szemembe. És amikor kijövök, akkor nagyon-nagyon fázom, hiába a törülköző. Vizes maradok, és minden tapad rám. A pizsama is, a takaró is. Nem akarok fürdeni egyáltalán!

Mamaróka felsóhajtott:

– Értem, Kistrókám. Valamit kitalálunk, mert koszos viszont nem maradhatsz.

Másnap este Mamaróka szó nélkül megtöltötte a kádat vízzel, aztán a karjába vette Babarókát, és rázendített:

*Baj van a piszkos kistrókával,
Baj van a piszkos kistrókával,
Baj van a piszkos kistrókával
Minden szombat este!*

Apa pedig folytatta:

*Bele vele gyorsan a fürdőkádba,
Bele vele gyorsan a fürdőkádba,
Bele vele gyorsan a fürdőkádba,
Minden szombat este!*

Már fel is kapták, és vitték a fürdőszobába. A kádban színes papírhajók úsztak.

– Még hogy kicsi a fürdőkád! – kiáltotta Mamaróka. – Ez egy egész óceán!

Babaróka boldogan lubickolt a papírhajók között, ki se akart mászni a vízből, míg teljesen ki nem húlt. Csak a szappan ellen tiltakozott egy kicsit, de azért azt is hagyta, hogy Mamaróka lecsutakolja. Miután hajlandó volt kiszállni, apa becsavarta a törülközőbe, bevitte az ágyba, és rátette az összes takarót, amit csak a házban talált.

– Dunsztolódik a kis rókalekvár! – Babaróka pedig hangosan kacagott.

A szombat esti fürdések megoldódtak a dallal meg a papírhajókkal, de egy homokban-sárban ugráló kölyöknek nem lehet csak hetente fürdeni. Minden este kéne!

A következő alkalommal Mamaróka és apa megfogták Babarókat a két mellső és a két hátsó lábánál fogva, és meglóbálták a fürdőkád mellett:

*Zsipp-zsupp, kenderzsupp,
ha bedobjuk, megázik!*

És már bele is placcsantották a vízbe. Babaróka nevetett az átköltött dalon, meg azon is, ahogy a vízbe csobbant. Aztán apa odadobta mellé a körömkefét:

– Tengeralattjáró! – kiáltotta, miközben a körömkefe a kád aljára süllyedt.

Utánadobta a samponos flakont:

– Tutaj! – kiáltotta, amint a flakon lebegni kezdett a felszínen.

Aztán bedobta a fogmosópoharat, az volt a bűvárharang, végül a szivacsot, az lett a Nagy Vízszívó Tengeriszörny! Babaróka megint addig játszott, amíg vacogni nem kezdett a kihűlő vízben.

– Ugye milyen jól játszottál ma is fürdéskor? – kérdezte Mamaróka az esti meseolvasás után.

– Igen, nagyon jól – ismerte be Babaróka.

– Alig akarsz bemászni a kádba, aztán meg alig akarsz kimászni.

– Igen – nevetett Babaróka.

– Ha legközelebb nem akarsz fürdeni, gondoldj arra, milyen jól játszottál ma is! – tanácsolta Mamaróka.

– Legközelebbre elfelejtem – kuncogott Babaróka, és bebújt a takaró alá.

– Felírom neked, hogy el ne felejtsd? – rántotta le róla Mamaróka a takarót.

– Nem is tudok olvasni! – kacagott Babaróka.

Másnap este a fürdőszobában hatalmas falikép fogadta Babarókát. Mamaróka csempekrétával felrajzolta a tengert, fölé az égre bárányfelhőket és a ragyogó napot, a vízre vitorlás hajókat, a tengerbe pedig halakat.

– Most már eszedbe fog jutni, hogy tulajdonképpen szeretsz fürdeni? – kérdezte.

Babaróka bólogatott. És tényleg, már sokkal jobban szeretett fürdeni. A szappant pedig becsukott szemmel és összeszorított szájjal elviselte.

APRÓKA ÉRKEZÉSE

A kistestvérből még semmi nem látszott. Babarókának eleinte csak annyi tűnt fel, hogy Mamaróka egyre szélesebb, és nem iszik kávét reggelente. Aztán egyre többet kezdett hozzájuk járni a nandu. Mindig hosszan beszélgetett Mamarókával – csupa érthetetlen dolgot mondott. Olykor vizsgálgatta is, leginkább a hasát tapogatta. Közben meg-megrázta borzas, szürke tollait, és olyan szigorúan nézett felváltva hol az egyik, hol a másik szemével, hogy Babarókában feltámadt a lelkiismeret-furdalás, hiába tudta, hogy nem csinált semmit.

Mamaróka egyre lassabban és nehezkesebben mozgott, és egyre furcsábban viselkedett. Néha türelmetlenül rászólt bárkire, aki a közelében volt, vagy lázas takarításba kezdett. Máskor arról panaszkodott, hogy nem tud aludni, vagy váratlanul sírva fakadt. Amikor Babaróka aggódva megkérdezte, hogy a kistestvér bántotta-e, hevesen tiltakozott, hogy dehogyis, nincs semmi baj, hogy

tudná őt bántani a kistestvér. De Babaróka tudta, hogy ez nem igaz, mert Mamaróka néha elárulta magát. Fájdalmasan felszisszent, vagy megrándult az arca, és azt mondta apának:

– Jaj, most nagyot rúgott!

Pedig Babaróka tudta, hogy rugdosódni nem szabad. Ahogy harapni vagy karmolni sem. A Kölyökörzőben legalábbis tilos volt.

Apa gyakran megsimogatta vagy megpuszilta Mamaróka hasát, és beszélt a kistestvérhez, így hát Babaróka is rászokott, és látta, hogy a szülei ilyenkor mennyire örülnek. Este lefekvéskor elköszönt tőle, és Mamaróka hasán keresztül megsimogatta vagy megpuszilta. Egyszer épp a jóéjtpuszt adta Mamaróka hasán keresztül a kistestvéreinek, mikor ütést érzett az orrán:

– Anya! A kistestvér orrba rúgott! – kiáltott fel.

– Dehogy! – tiltakozott Mamaróka. – Csak megpróbált kiintegetni neked! Már alig várja, hogy kibújjon, és találkozzon az ő okos nagytestvéreivel!

Babaróka sokszor kérdezte a szüleit, kishúga lesz-e, vagy kisöccse, de nem tudták. Vagy csak nem akarták elárulni. Annál többet beszéltek arról, hogy milyen lesz majd az élet a kistestvérral.

– Türelmesnek kell lenned hozzá – magyarázta Mamaróka. – Eleinte csak eszik-alszik, és gyakran sír. Ahogy te is, mikor picike voltál. Nem fog tudni még játszani veled, és sokat kell vele foglalkoznom. De olyan jó, hogy te már nagy vagy, és segítesz nekem. Ugye segítesz majd?

– Persze – ígérte Babaróka, és megölelte a mamáját. Örült, hogy ő már nagy, és Mamaróka számít rá.

Mamaróka egyik este a vacsoránál azt mondta:

– Azt hiszem, nemsokára megjön Apróka.

Babaróka az ajtó felé pillantott, aztán rádöbbsent, hogy a kistestvér nem az ajtón keresztül fog érkezni, hanem Mamaróka hasából. Az ajtón keresztül nemsokára a nandu érkezett, vele együtt pedig Cicanéni, hogy vigyázzon Babarókára, amíg Mamaróka a kistestvér világra hozatalával lesz elfoglalva. Apa vizet engedett a fürdőkádba, hogy Mamaróka ott várhassa meg a kistestvért. Cicanéni pedig beterelte Babarókat az ágyba, hogy lefektesse.

– Te nem fektethetsz le! – tiltakozott Babaróka. – Nem vagy az anyukám!

– Anyukád most mással van elfoglalva – válaszolta türelmesen és egy kicsit hangosan Cicanéni. – Olvasok neked mesét.

– Nem kell! Anya olvasson! Anya szokta olvasni!

– Anya most nem tud jönni – válaszolta Cicanéni.

Babaróka kétségbeesett. Valami nem volt rendben. Anya itt van a házban, mégse olvas neki. Apa se. Cicanénivel kell lennie, pedig vele csak akkor szokott, ha a szülei távol voltak. És itt a szigorú tekintetű nandu is. Mindez a kistestvér miatt!

– Anya! – kiabálta rémulten.

– Mondtam, hogy anyukád... – kezdte megint Cicanéni, de akkor meghallották anya hangját a fürdőszobából.

– Jövök!

És jött is. Furcsa volt az arca, nagyokat sóhajtozott, és kicsit szaggatottan beszélt. Leült az ágy szélére, megsimogatta Babarókát.

– Apróka mindjárt kibújik a világra. Ez nehéz. Neki is nagy erőfeszítés, meg nekem is. Emlékszel, hogy nyögött apa, mikor a költözés után a helyükre tologatta a bútorokat?

– Mert nehezek voltak – bólogatott Babaróka.

– Lehet, hogy most én is fogok nyögni. Mert nehéz lesz. Nehogy megijedj tőle!

– Nem fogok – ígérte Babaróka, és elképzelte, hogy Mamaróka tologatja a bútorokat.

– Most mondok egy rövid mesét, aztán aludj – suttogta Mamaróka, és mesélni kezdett. – Hol volt, hol nem volt, élt az erdőben egy kis rókagomba. Nagyon szerette a szüleit, de szomorkodott, hogy nincs testvére. Az egyik reggel azonban arra kelt föl, hogy a rét tele van apró rókagombákkal. Aprókagombákkal. Azok voltak a test-

vérei. És többet nem volt egyedül, mindig vele voltak a testvérei. Amíg csak éltek. Vége.

Mamaróka megölelte, és lassan kilépett a szobából. Egy kicsit görnyedten járt, mintha öreg néni lett volna. Babaróka egy ideig nyitott szemmel feküdt, aztán elnyomta az álom. Arra ébredt, hogy Mamaróka hangos nyögéseit hallja a fürdőszobából.

– Anya most tolja a kistestvért, mint apa a bútorokat? – kérdezte Cicanéni füléhez hajolva.

Cicanéni bólintott. Babaróka várta, hogy visszaaludjon, de hiába. Felült, az ajtóhoz óvakodott, és kinyitotta.

– Anya! – suttogta bele a sötétbe. Fény gyulladt, és ott állt előtte a nandu. Most sokkal kevésbé nézte szigorúan hol az egyik, hol a másik szemével.

– Na, kíváncsi vagy a kistestvéredre? – kérdezte meg-rázva a tollát.

Babaróka némán bólintott. A nandu átvezette a szülők hálósobájába. Mamaróka az ágyban feküdt a karjában egy bebugyolált csomaggal. Babaróka közelebb osont, és odahajolt. A kis csomagban egy nagyon kicsi lény feküdt. Elég csúnya volt. De olyan törékeny! Babaróka szerette volna megérinteni, végül mégsem mert.

– Ő itt Apróka, a kistestvéred – szólalt meg Mamaróka. – Nyugodtan megsimogathatod.

De Babaróka nem simogatta meg, csak finoman odadugta hozzá az orrát. Épp olyan szaga volt, mint Mamarókának. És hirtelen egyáltalán nem is tűnt idegennek.

BÚCSÚ A KÖLYÖKÖRZŐTŐL

Babarókának egy ideje már mondogatták a szülei, hogy a nyári szünet után nem a Kölyökörzőbe fog járni, hanem máshova, de Babaróka hallani sem akart erről.

– Amióta elköltöztünk, túl messzire került – magyarázta anyja –, reggel korábban kell kelni, többet gyalogolni...

– Az nem baj – vágott közbe Babaróka. – Szívesen kelek korábban. És szeretek gyalogolni. Eddig is fölkeltem, hogy odaérjünk reggelire.

– Amióta megszületett a kistestvér – vette át a szót apa –, anyának sokkal több dolga van. És én se tudlak munka előtt odavinni.

– De én nem akarok máshová járni! – makacskodott Babaróka. – Ott vannak a barátaim! És a sétáló tulipán. A paradicsommadár! A víziló. És a bölcs tölgy!

– Tudom, hogy ez nagyon ijesztő neked – ölelte meg Mamaróka. – De másutt is lesznek barátaid.

– Akkor soha többet nem látom Kiscicát! – fakadt ki Babaróka.

– Kiscica sem fog ám tovább a Kölyökörzőbe járni! – jegyezte meg apa.

– Hogyhogy? – kerekedett el Babaróka szeme.

– Úgy, hogy ő már nagy – válaszolt Mamaróka. – Ő már cicatanodába megy.

– Akkor én is oda akarok menni!

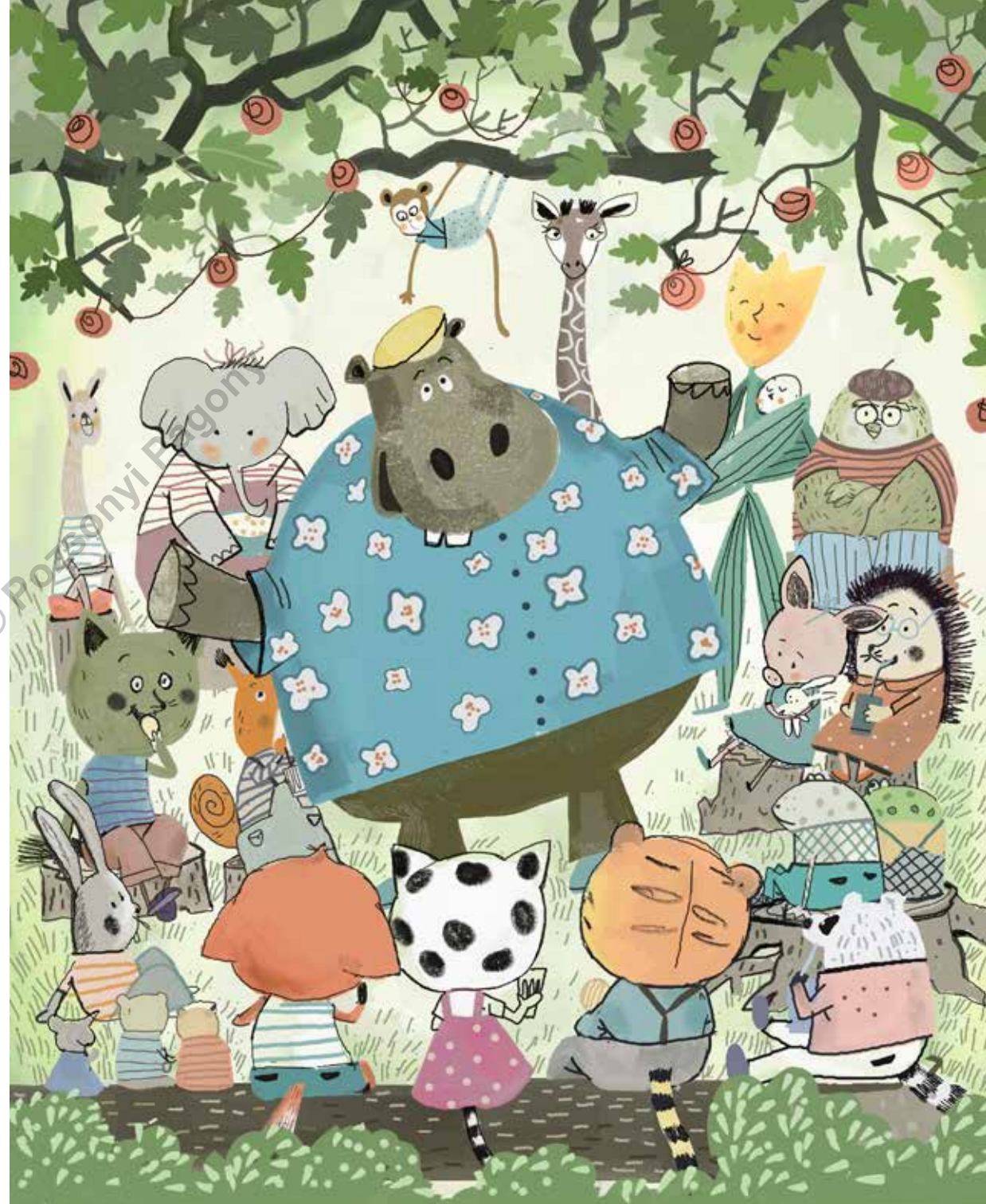
– Az nem lehet – simogatta meg Mamamóka. – Te róka vagy, neked rókaiskolába kell menned!

– Nem akarok idegen helyre járni! – tiltakozott tovább Babaróka.

– Megértem, hogy ezt most el se tudod képzelni – sóhajtott apa. – De most már négyen vagyunk. Alkalmazkodnunk kell egymáshoz.

– Mindig én alkalmazkodom! – fakadt ki Babaróka, és dühösen beszaladt a szobájába. Még az ajtót is becsapta maga után. Alig lehetett kiengesztelni.

De hiába ellenkezett. Lassan beletörődött, hogy a szülei hajthatatlanok, és ősztől minden megváltozik. Amikor a sétáló tulipán bejelentette, hogy búcsúünnepséget rendeznek a nyári szünet előtt azoknak, akik elmennek

tőlük, és megkérdezte, kik lesznek azok, akkor ő is boldogan emelte fel a mancsát. Rajongott az ünnepségekért. Főleg azokért, ahol őt ünnepezték. Különbön is: a szülei elmondták, mi vár rá ősztől, de ettől még semmi nem változott. Ugyanúgy a Kölyökörzőben töltötte a napjait, hintázott, csúszdázott, lyukat ásott a homokba, fára mászott, és úszott a sekély vizű kis tóban, mint eddig. El se tudta képzelni, milyen lesz, ha ez egyszer megváltozik.

A búcsúünnepségre – mint minden évben a nyári szünet előtt – most is nagyon készült az egész Kölyökörző. A madárfiókák megtanultak egy új dalt, a többiek egy új közös táncot, feldíszítették virágokkal az egész Kölyökörzőt, és a nagy asztalt telehordták finomságokkal. Aztán elmondták, mennyire örülnek, hogy itt voltak közöttük azok, akik most búcsút vesznek tőlük. A sétáló tulipán mindenkinek felidézte az első napját, amikor még szorongva nézett körül az idegen helyen, a paradicsommadár és a víziló is felidézte a legjobb emlékeket a búcsúzókról.

Babaróka büszke és boldog volt, hogy ő is az ünnepek közé tartozhat, csak akkor kezdett hervadni a jókedve, mikor az ünnepségnek vége lett, mindent szépen

elpakoltak, és a kölykök is elkezdtek hazaszállingózni. Körülnézett a szeretett helyen.

– Akkor én már többet nem fogok ide járni? – kérdezte.

– Bizony nem – simogatta meg a fejét a kedves, terebélyes víziló.

Babaróka megrémült. Elég volt a költözésből, ezt a helyet nem akarja elveszíteni! Körülnézett, és kitört belőle a sírás. Hangosan, keservesen zokogott.

– Jaj, ne szomorkodj ezen! – vigasztalta a víziló. – Ez így van rendjén. A nagyok mindig elmennek innen, és jönnek újak. A nagyok meg máshová mennek, és ott ők lesznek az újak!

– Nem akarok máshová menni! Nem akarom itthagyni ezt a helyet! Én szeretem a Bölcs Tölgyet, és mindig is alatta akarok sziesztázni! – Odafutott a hatalmas fához, és átölelte, ráhajtotta az arcát a gyűrött kéregre.

– Ej-ej – nézett rá meghattottan az öreg fa –, hát ennyire ragaszkodsz hozzám?

– Nagyon! – sírta Babaróka. – És mindenhez meg mindenkihez, aki itt van. Mi lesz velem, ha innen el kell mennem? Soha többet nem látom Kiscicát! És farkaskát, a lógó fülű nyulat, a selyemmajmocskát, Tigirigit! Én azt akarom, hogy mindig a paradicsommadár mondja délután a mesét, és a sétáló tulipán fogja a kezemet, amikor bajom van, és a víziló hozza az uzsonnát! Nekem nem kell másik hinta és másik csúszda! És lyukat ásni is itt szeretek! És ebben a tóban akarok úszkálni!

– Miért keseregsz? – hajolt le hozzá a paradicsommadár is. – Másutt is lesz hinta és tavacska, majd azt is megszereted!

De minél inkább vigasztalták Babarókát, annál jobban zokogott.

A sétáló tulipán odaszaladt a nagy sírásra.

– Miért sírsz, Babaróka? – hajolt le mellé.

Babaróka odabújt hozzá, behajtott a hűvös, zöld levélbe.

– Nem akarok innen elmenni! – nyöszörögte. – Nem akarlak elveszíteni téged. Meg a többieket. A barátaimat. Az egész Kölyökörzöt!

– Szeretsz itt lenni – ölelte magához a tulipán. – És fáj neked, hogy el kell szakadnod tőlünk.

– Igen – hüppögte Babaróka.

– Ezt értem. Én is sokszor sírok, ha el kell válnom valakitől vagy valamitől. Gyere, sírd ki magad! – És a karjába vette, mint az első találkozásakor, amikor még egészen kicsi róka volt.

Mire Mamaróka megérkezett a hátán alvó Aprókával, Babaróka már nem sírt, de még könnyes volt a szeme, és a sok zokogástól még mindig szaggatottan vette a levegőt.

– Valami baj van? – riadt meg Mamaróka.

– Csak a búcsúzás – felelte a sétáló tulipán még mindig ringatva Babarókát.

– Nem kell örökre elszakadnod senkitől, akit szeretsz – bizonygatta Mamaróka. – Bármikor elmehetsz Kiscicához játszani, és most már elég nagy a házunk, hozzánk is eljöhetsz bármikor bármelyik barátod.

– De a Kölyökörző? – suttogta Babaróka.

– Eljövünk látogatóba, ha úgy érzed, hogy nagyon hiányzik – ígérte Mamaróka. – Már ha eljöhetsz – tette hozzá elbizonytalanodva.

– Persze hogy jöhettek! – bólogatott vidáman sárga-piros fejével a tulipán. – Szoktak vendégeink érkezni a nagyok közül. Visszajárnak a régi kölykök akkor is, amikor már állattanodába járnak valahová egész messze.

– És te mindig itt leszel? – kérdezte óvatosan Babaróka.

– Mindig – válaszolta a tulipán, gyöngéden letette Babarókát a földre, és lehajolt hozzá. – Bármikor jöhetsz, amikor hiányzunk neked. Én sose foglak elfelejteni. Mindig szeretni foglak. – És rámosolygott. Senki sem tud olyan szépen mosolyogni, mint egy sárga-piros tulipán.

ÚJ BARÁTOK

Babaróka már egészen megszerette az új otthonát. De a környéket nem tudta megszokni. Mások voltak a házak, más boltokban kellett bevásárolni, és hiányoztak az ismerős arcok az utcából: a méltóságteljesen sétáló kanalasgém, akivel Mamaróka mindig megállt beszélgetni, vagy az idős, borzas farkú mosómedve, aki olyan kedvesen integetett ki a kertjéből, miközben teregetett. Itt senki nem köszönt rá a másokra. Mindenki furcsán felszegett fejjel járt, és nagyon sietett.

A legfurcsábbak a szomszédaik voltak: egy kecskecsalád, akiktől ronda, magas drótkerítés választotta el őket. Mamaróka egyik első terve a kertben az volt, hogy ezt a kerítést vadszőlővel befuttassa. A kecskéket láthatólag nem zavarta a magas, ronda drótkerítés. A gida folyton a kertben labdázott. Nem is kert volt, hanem csak udvar, egyetlen fa vagy bokor sem nőtt rajta, a fűvet félig kitaposták. Babaróka nem is értette, mire jó a kert, ha nincsenek benne

virágok, gyümölcsfák és zöldségágyások. A gida pontosan tudta: labdázásra. Persze a labdázása is furcsa volt. Apró szarvaival lökdöste a labdát előre, vagy a két hátsó patájával rúgta magasra. És közben beszélt magában. Illetve a labdájával. Azt is furcsán:

– Me-e-egvagy, llabdaa! El ne me-e-enj mán, te llabdaa!

Babaróka mindig köszönt neki, ha találkozott vele, de a kiskecske nem köszönt vissza, csak rábámult, aztán rúgta tovább a labdát.

Egyszer olyan magasra rúgta, hogy átröpült az ő kertjükbe, a frissen ültetett virágágyás közepébe. Babaróka aggódva szaladt oda, hogy megvizsgálja az apró palántákat, nem esett-e bajuk.

– Héé-é-é, te, aggyad mán vissza a llabdámat! – mekegett rá a gida.

Babaróka dühös lett.

– Miért mondd azt nekem, hogy hé? Mi vagy te? Talán rendőr?

– Nem vagyok rendőr. De aggyad mán vissza a llabdámat, hé... vagy nem hé.

– Átrúgtad a kertünkbe! – méltatlankodott Babaróka. – Pont bele az ágyásba. Letörhetted volna a kis palánták

fejét! És akkor nagyon haragudtunk volna rád. Az anyukám meg az apukám is! És a palántáknak meg fájt volna. Meg is halhattak volna!

– Az nem izgat. Azok úgyis csak arra valók, hogy me-e-eggyük.

– Hát a mieink nem arra valók, hogy megedd!

– Jóvan má, nem akarom me-egenni a tieiteket, csak aggyad vissza a llabdámat!

– Megígéred, hogy nem rúgod át többet a kertünkbe?

– Me-e-eg, na. Csak aggyad mán! – toporzékolt a kiskecske, aztán halkabban hozzátette: – Lécci.

– Hát jó. – Babaróka fölvette a labdát, feldobta olyan magasra, amilyen magasra csak az erejéből telt, de a labda nem érte el a kerítés tetejét, és visszaesett. Babaróka még próbálkozott kétszer-háromszor, aztán a gida elvesztette a türelmét:

– Jaj, de ügyetlen vagy! Rúgjad át, oszt jóvan!

Babaróka megpróbálta átrúgni a labdát, de hiába. Sosem volt jó focista. Kiscicával jobban szerették dobálni egymásnak. A harmadik próbálkozásnál kicsúszott alóla a lába, és fenékre ült. A kecskegidából kitört a nevetés.

– Hee-hee! Se-e-eggre ültél!

– Csúnyán beszélsz! – vágott vissza Babaróka. – Neked nem mondták otthon, hogy csúnya dolog gúnyolódni? Ha kinevetsz, egyáltalán nem adom vissza a labdádat.

– Jaj, csak azt ne-e-e! – komolyodott el a gida. – Inkább ne-em ne-e-evetek, csak a llabdámat aggyad vissza... Nincs mivel játszak különben!

Babaróka hirtelen megsajnálta a kiskecskét.

– Tudod, mit? – kérdezte hirtelen. – Túl magas ez a kerítés. Gyere át, és visszaadom.

A gida lelkesen bólogatott, és boldogan ügetett a kapuhoz. Babaróka visszaadta neki a labdát, és a kiskecske újra gurigatni kezdte a szarvával, aztán megtorpant, és felemelte a fejét.

– Hé... azaz nem hé. Teneked nincs kedved llabdázni? Ha átjössz, megtanítalak, hogy kell magasra rúgni.

– Hát, nem is tudom – habozott Babaróka.

– Ne-em nagyon van kivel játszak – vallotta be a gida. – Csak egy barátom van, de ővele egész máshogy kell llabdázni.

– Te bakkecske vagy? – kérdezte óvatosan Babaróka.

– Kikérem magamnak, én már nagy vagyok! – szegte öklelésre a fejét a kiskecske. – Nem látod a szarvaimat? Én Bakkecs vagyok!

– Én meg Babaróka. És ha akarod, egy kicsit átmegyek hozzád.

Bakkecs tényleg nagyon ügyesen bánt a labdával. Babaróka egész addig játszott vele, míg Mamaróka nem kiabált, hogy vacsorázni hívja.

Másnap a gida már délelőtt ott mekegett a magas drótkerítésnél:

– Babaróka, gye-e-re át játszani! Me-e-egjött a barátom, és lladbázhatunk ve-e-le!

– Átmehetek? – kérdezte rögtön Babaróka a szüleitől, és ahogy apa rábólintott, már futott is. De Bakkecs egyedül találta.

– Hol a barátod? – kérdezte gyanakodva.

– Hát itten! – mutatott Bakkecs a mellső patái mellett heverő nagy, szúrós gombócra.

– És a labdád?

– Hát itten – mutatott újra Bakkecs a mellső patái mellett heverő nagy, szúrós gombócra. Babaróka értetlenül bámult rá, mire Bakkecsből kirobant a nevetés: – Me-e-egvicceltünk! – A szúrós gombócból egyszer csak előbukkant egy orr, aztán az egész gombóc kinyílt, megjelent alatta négy láb, végül az egész fej előbukkant.

– Szia, én Sünkutya vagyok – kaffogott kicsit náthás hangon a szúrós gombóc. – Na, játszotok velem?

– Igen, de hol a labda? – nézett körül Babaróka.

– Mondtam, hogy itten! – rikkantott a kiskecske, és rámutatott Sünkutyára, aki azonnal újra gombóccá göm-

bölyödött, Bakkecs pedig a szarvával odagurította Babaróka lábához. – Gurítsd vissza!

– Hozzá nem nyúlok! – kapta el a mancsát Babaróka. – Hát szúr!

– Igaz – lengette a füleit Bakkecs –, de me-e-goldjuk! – Pár bakugrással eltűnt a házban, és kisvártatva egy falapáttal került elő.

– Te gurítsad e-e-evvel! – nyújtotta oda Babarókanak. Babaróka lehajolt Sünkutyához:

– Ez neked jó?

– Naná – kaffogott Sünkutya. – Imádok szédülni. – És visszagömbölyödött.

Babaróka finoman átgurította a kiskecskének, az meg vissza. Pont olyan jól gurult, mint egy igazi labda. Azzal a különbséggel, hogy a labdák nem szoktak náthás hangon kacarászni közben.

BABARÓKA FÉLTÉKENY

Apróka sokat sírt. Babaróka nem mindig hallotta, mert a másik szobában aludt. De Mamaróka mindig hallotta, mert ott volt mellette. És kialvatlan volt. És rosszkedvű. Ha Apróka végre aludt, és Babaróka játszani akart, Mamaróka mindig a kialvatlanságra hivatkozott. És aludt ő is. És Babarókának is csendben kellett maradnia. De ha Apróka felsírt, akkor Mamaróka azonnal szaladt, és a karjába kapta. Neki nem mondta, hogy nehéz vagy. Se azt, hogy várj egy kicsit. Babarókának annál inkább.

– Várj egy kicsit, Kisrókám, át kell pelenkáznom Aprókát. Várj egy kicsit, fel kell öltöztetnem. Várj egy kicsit, Apróka éhes, meg kell szoptatnom! Nem hallod? Apróka sír!

Mintha lehetett volna nem hallani, amikor Apróka sír! Aztán még segítenie is kellett, mert ő a nagytestvér.

– Kérlek, Kisrókám, hozd ide Apróka takaróját! Kérlek, vigyázz rá, nehogy leguruljon az ágyról, amíg visszajövök!

Apróka persze nem volt hálás a törődésért. Se neki, se Mamarókának. Ordított. De Mamaróka nem haragudott meg rá. Babaróka viszont annál jobban. Néha azt kívánta, bárcsak eltűnne a kistestvér! Amikor reggel nem az ordítására ébredt, hanem csend volt a másik szobában, az ágyában fekvé még elképzelt, hogy átmegy a szülei szobájába, és csak őket találja ott, Apróka nincs, soha nem is volt!

Mert persze neki külön szobában kellett aludnia, hiszen már nagy! Apróka pedig ott feketett Mamaróka és apa mellett.

Egyszer Apróka megbetegedett. Magasra szökött a láza, és már egyáltalán nem is ordított. Csak nyöszörgött és szuszogott. Kihányta a tejet, és Mamaróka aggódva járkált vele fel-alá a házban.

– Ha kiszárad, kórházba kell vinnünk!

Babaróka megrémült. Mi lesz, ha Aprókéval baj történik? Ha azért lett beteg, mert ő abban reménykedett, hogy egy reggel nincs ott? Aggódva tipegett körülötte, hozta a lázmérőt, a pelenkát. Mamaróka nagyon meg is dicsérte, sőt még apának is elmondta:

– Annyit segít nekem Babaróka! Igazi jó nagytestvér!

De Babaróka nem örült, hogy megint arról van szó, hogy ő milyen nagy. Korábban sokszor mondta magáról: én már nagy vagyok! Most viszont a szülei mondták neki sokszor. És ezt egyre jobban utálta.

– Te már tudsz várni, te már nagy vagy! Te már fel tudsz öltözni, fel tudod venni a cipődet, tudsz magadnak vizet tölteni, kenyeret kenni, te már nagy vagy!

Apróka bezzeg megkapta az öltöztetést, az etetést, és folyton ölben volt. Apa és Mamaróka magasra emelték, és nem mondták, hogy jaj, nem bírjak el, leszakad a derekam!

Igazából Mamarókára is megharagudott néha, de az mindig nagyon hamar elmúlt. Amikor duzzogva odavitte a kistestvér takaróját, pelenkáját, vagy amikor őrizte, mert Mamaróka zuhanyozni ment, utána Mamaróka olyan szépen mosolygott rá! És megsimogatta az arcát, és azt mondta:

– Milyen jó nekem, hogy van egy ilyen szép nagy Babarókám! Milyen jó, hogy ilyen nagy segítségem van! – És ettől Babarókában elolvadt a harag.

Tudta, hogy bármilyen mérges is rá, nem szabad bántania Aprókát, mert Mamaróka és apa nagyon szomorúak

lennének. Meg aztán Apróka is annyira aranyos volt néha! Amikor aludt. És mosolygott álmában. Vagy amikor megszorította Babaróka kezét. Vagy amikor furcsa kis hangokat adott örömeiben. Nem, az se lett volna jó, ha Apróka nem létezik! Az lett volna jó, ha ő újra kicsi lehetett volna. Ugyanolyan kicsi, mint a testvére! Olykor bebújta a hordozókendőbe vagy a babakocsiba, és elképzelte, hogy ő is kicsi, és Mamaróka a hátára köti, és szorosan összebújhat vele a kendőben, vagy nem kell gyalogolnia, mert a kocsiban tolja. De ilyenkor a szülei legtöbbször kinevettek, és elmondták, hogy ő már nagy. És hogy ez milyen jó. Csak éppen nem neki volt jó, hanem a szüleinek. De nem volt mit tenni. Ő már nagy volt. És egy csomószer egyedül kellett játszania.

Egy éjszaka arra ébredt, hogy nedves alatta a lepedő. Nagyon megijedt, mert már rég nem fordult vele elő, hogy bepisilt volna álmában. De apa megvigasztalta, hogy ez csak baleset, és bárkivel megtörténhet. Akkor is megvigasztalta, amikor másodszor történt vele ilyen. Akkor is, amikor harmadszor. De akkor már ráncolta a homlokát. Igaz, nem haragosan, hanem gondterhelten. De akkor is ráncolta. Babaróka szégyellte magát. És amikor

vacsora alatt rászóltak, hogy ne igyon annyit, lefekvés előtt pedig még egyszer elküldték vécére, akkor még jobban szégyellte magát.

De a szülei csak akkor ijedtek meg igazán, amikor Babaróka elkezdett beleakadni egy-egy szóba.

– K-k-kimehetek a ke-kertbe? – kérdezte.

– Észrevetted, hogy Babaróka újabban dadog? – fordult válasz helyett Mamaróka apához.

– Nekem is feltűnt – felelte apa.

– Elvisszük orvoshoz – határozott Mamaróka. – Úgyis mennem kell Aprókával, mert még mindig köhög.

Babaróka jól ismerte az orvost, az örvös medvét kicsi korából. Nem félt tőle, csak ha meg akarta szúrni. De most a szülei megígérték, hogy ilyesmiről szó sem lesz. Először Aprókát vizsgálta meg, aztán Mamaróka a cickány segítségével visszacsomagolta a pelenkába, és felöltöztette a kistestvért, közben beszámolt Babaróka bajáról is. Babaróka csak ült lehajtott fejjel, és hallgatta.

Az örvös orvos bölcsen hümmögött, majd ennyit mondott:

– Ó, erre van egy tökéletes orvosságom!

– Micsoda? – kapta oda a fejét Mamaróka és Babaróka egyszerre. Az örvös medve a hatalmas mancsával Mamarókára mutatott.

– Apa egy hét szabadságot vesz ki, és ő lesz a picivel, anyukának csak szoptatásra adja oda. Anyuka pedig addig beszélget és játszik a nagyobbikkal. Van apának szabadsága, vagy kiírom betegnek?

– Megoldom – mondta apa. Az örvös medve elmosolyodott.

– Megjegyezték a javallatot, vagy írnak receptet?
– Megjegyeztük – motyogta Mamaróka büntudatosan.
Hazafelé pedig azt mondta Babarókának: – Ha akarsz, átjöhetsz te is aludni a szobánkba!

Babaróka átölelte a lábát.

– Akarok – morogta.

Mamaróka lehajolt hozzá, a karjába vette, és felemelte.

– Jaj, de nehéz vagy, leszakad a derekam! – kiáltotta. De azért cipelte egész az utca végéig.

BABARÓKA HÁZA

Apa már a költözéskor megígérte a kert végébe épített kis faházat, csak nagyon lassan készült el vele. Igaz, ha volt egy kis ideje, hátrament, fűrészelt, szögelt, hogy minél hamarabb kész legyen. Babaróka pedig ott sündörgött mellette.

– Hadd segítsek én is! – kérte. És ha éppen nem valami veszélyes feladat adódott, segíthetett is. Például amikor le kellett festeni a fákat. Azt nagyon élvezte. Sőt nagyon elégedett volt magával, mert a fák szépek és fényesek lettek. Abban is segíthetett, amikor fel kellett szögezni a deszkákat a házikó oldalára. A szögek néha elgörbültek, de olyankor apa segített. Babaróka nagyon-nagyon büszke volt, hogy ő maga építhette a saját házát. És nagyon jó játék volt apával közösen dolgozni még akkor is, amikor ő maga nem tehetett semmit, csak a szerszámokat adogathatta. Persze az volt a legjobb, amikor ő is csinálhatott valamit.

Amikor végre befejezték a házikót, még ajtaja és ablaka is volt, attól még azért nem lett kész. Be is kellett

rendezni. A berendezésben Mamamóka is részt vett. A há-
tára kötötte a békésen szunyókáló Aprókat, és felrakta
az ablakra a régi fűzfalevél-függönyt, amiből egy kicsit
le kellett vágni, hogy ne érjen földig, és régi szőnyegek-
kel borította be a padlót. Apa egy elemlámpát függesztett
a mennyezetre, úgyhogy még világítás is lett.

– Ez csodálatos! – ujjongott Babaróka. – Itt is fogok
aludni!

– Ha nem fázol, itt alhatsz – egyezett bele apa –, de
akkor valami ágat azért ide kéne hoznunk!

– Hozzunk, hozzunk! – tapsolt Babaróka.

Ágát ugyan nem találtak, egy régi kis matracot és egy
halom párnát azonban igen. Babaróka kicipelte a kedvec-
konyveit és a kedvec játékait. Mire befejezte a rendezge-
tést, egészen otthonos kis lak lett a házikóból.

– Azért hidegben nem ajánlatos hosszan itt tartózkod-
ni – intette Mamaróka.

Babaróka bevette magát a házikójába, és órákig játszott
ott egyedül, aztán elunta magát.

– Valami hiányzik – sompolygott be a nappaliba.

– Micsoda? – csodálkozott rá apa.

– Hát, hogy ne kelljen egyedül játszanom a házikómban.

– Van egy ötletem – mosolygott rá apa. Babaróka szeme
felcsillant. Szerette apa ötleteit. – Amikor készen lesz egy
ház, akkor szokás házavatót tartani.

– Az milyen? – kerekedett el Babaróka szeme.

– A tulajdonos meghívja a barátait. Megmutatja nekik a
házát, esznek-isznak, és együtt örülnek az új otthonnak.

– Mikor tarthatom a házavatómat? – csapott le Babaróka azonnal a lehetőségre.

– Azért kell egy kis előkészület – szólt közbe Mamaróka. – A barátaid nem biztos, hogy bármikor ráérnek. És valami enni-innivalót is kell készítenünk.

– De például máris elkezdheted megrajzolni a meghívókat – tanácsolta apa.

Előkeresték a kartonlapokat, Babaróka az ujjain számolta, kit akar meghívni.

– Elhívom Kiscicát, Tigirigit, a kisnyuszt, a selyemmajmocskát és farkaskát a Kölyökörzóből, meg Bakkecs és Sünkutya is jöjjön mindenképp!

Mamaróka szépen megírta a meghívókat, Babaróka pedig egyenként aláírta őket. Már le tudta írni a nevéből az összes betűt! Aztán mindegyikre – más-más színnel – felrajzolta a kertet és az új házikót. Aztán számolgatta, mennyit kell még aludnia a házavató napjáig.

Legnagyobb öröme mindenki eljött. Bakkecs csak át-sétált a szomszédból Sünkutyaival, aki egész hétvégére nála volt vendégségben. A többieket a szüleik is elkísérték, és rögtön tovább is álltak azzal az ígérettel, hogy este jönnek

értük, csak Kiscica szülei maradtak ott a házavatón. Nagy-cica azonnal elvonult Mamarókával beszélgetni, sőt befutott Cicanéni és a szigorú tekintetű, borzas, szürke tollú nandu is. Babaróka örült, hogy a felnőtteknek is van társaságuk – persze mindnyájan leginkább Aprókát dajkálták, de Babaróka ezt most nem bánta. Fogócskát játszottak, és a házikó volt a ház. Aztán bújócskát, és mindenki a házikóban akart elbújni. Aztán boltosat, és a házikó letta bolt. Végül kalózosat, és a házikó volt a kalózhajó, a kert pedig hatalmas óceán. Bakkecs és Sünkutya eleinte kicsit kilógtak a társaságból, de Babaróka jó házigazdaként nagyon figyelt, hogy velük is pont annyit foglalkozzon, mint a Kölyökörzóből jól ismert társasággal. Nemsokára pedig örömmel látta, hogy a régi barátai akkor is játszanak az újakkal, ha ő épp beszalad a konyhába egy újabb tálca süteményért vagy még egy kancsó málnaszörpért.

Aztán Mamaróka kihozta a kertbe Aprókát, aki épp felébredt, és letette egy takaróra. Nem sírt. Teli szájjal vigyorgott, és hol a hasára, hol a hátára hemperedett. Mindnyájan körülvették, a gyerekek is, a felnőttek is, csak Sünkutya húzódott kicsit távolabb, nehogy megsúrja. Apróka egy darabig csak forgolódott, nagyot tetszett neki

Bakkecs szarvacskája és Kiscica bajsza, aztán kúszni kezdett a takarón, hogy megfoghassa a selyemmajmocska vadonatúj, csillogó szemüvegét.

– Nahát! – ujjongott Mamaróka. – Ilyet még eddig nem csinált. Úgy látszik, ennyire örül a vendégeknek. – A vendégek pedig sorra gratuláltak Aprókához. Babarókát hihetetlen büszkeség töltötte el, hogy a kistestvér már ennyire ügyes.

– Vigyük be őt is a házikóba! – javasolta.

Aprókának legjobban az elemlámpa tetszett. Ha falra világítottak vele, megpróbálta megfogni a fénykört. És ezt a játékot is pont úgy élvezték, mint a korábbiakat.

Estefelé sorra jöttek a szülők, vitték haza a kölyköket, és Babaróka egyre bánatosabb lett. Kiscica maradt a legtovább, Nagycicával együtt segítettek Mamarókának és apának mindent elpakolni és kitakarítani.

A kertkapuból Kiscica még visszafordult, és átölelte Babarókát.

– Mindig te leszel a legjobb barátom! – súgta a fülébe.

Este apa olvasta a mesét, amíg Mamaróka Aprókát szoptatta. Babarókát annyira elfárasztotta a házavató, hogy alig bírta nyitva tartani a szemét. A mese végén apa odahajolt, hogy megölelje és megpuszilja. Babaróka a nyakába csimpaszkodott, és félálomban a fülébe dűnnyögte:

– Nagyon szeretek itt lakni.

TARTALOM

A költözés	3
A varázsige	12
Emberbaba elvész	19
A bánatos kistigris	27
Babaróka és a fürdés	35
Apróka érkezése	42
Búcsú a Kölyökörzötől	49
Új barátok	57
Babaróka féltékeny	65
Babaróka háza	73

olvasópéldány © Pozsonyi Pagony

© Pozsonyi Pagony
olvasópéldány